

“Còn tít mà”, đó là câu trêu lòi của em nhúng thọc tít là nó đã gãy và nó oằn ngúc xuống...

Thi thoảng có chuyện tôi mải đi vòng ra đằng sau hè của dãy phòng . Chặng hồi u sao hôm nay tôi lười ngúc mót nhìn lên bên nóc và đứng ngắm nhìn nóc xuống các phòng. Nhìn lên thấy s quá vì khúc cây mà ngúi ta dùng đỡ nắp đỡ đứng ngúc nóc đó gãy đôi t thu nào, tôi vội vã nhúng ngúi quen đỡ thay khúc cây b gãy bng cây g khác ch c ch n h n.

Khi mang khúc cây xuống dúi dút, thì hồi ôi, tôi nhìn thấy phần v của khúc cây đó còn rít tít nhúng bên trong đã mót t lúc nào. Ngúi thay khúc g cũng chính là ngúi l y khúc cây đó gá ng nóc vào cho ch c qu quy t r ng “em mải thay cái cây này và rõ ràng nhìn cây còn tít mà”.

“Còn tít mà”, đó là câu trêu lòi của em nhúng thọc tít là nó đã gãy và nó oằn ngúc xuống, ch mót chút n a là ng nóc b gãy theo và phải thay dần ng khác.

Nhìn khúc cây bên ngoài còn tít mà b m mót ăn bên trong đã gãy đó, tôi lười nh đỡ n b salon th t đ p phòng khách của gia đình kia mà mình đã d c đỡ n thăm vi ng. Thấy tình gh salon nào cũng có tay gh đ ngúi ta ngúi t tay vào đó cho kho . Hôm y khá mót nên tôi t tay vào phần d a y. Khi tôi v a đ tay lên thì nghe mót cái “r p” và r i phần t tay y b b . Hoá ra là bên trong của nó đã b r ng còn bên ngoài thì v n sáng màu s n m i.

Khúc cây đ gá đ ng ng nóc b gãy, phần đ t tay của gh salon b b làm ngúi vi t nh

lời câu nói của ông bà ngày xưa: “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn!”.

Học thì ít, hiểu thì cũng kém, ông bà nói “tốt gỗ hơn tốt nước sơn” là muốn nói rằng nước sơn bên ngoài của cái cây thì ai ai cũng biết là cái tốt, cái đẹp nhưng chuyện quan trọng là bên trong, cái ruột của cái cây chứ không phải là cái vỏ bên ngoài, là cái nước sơn bóng bẩy.

Chuyện cũng thế thôi là ai ai cũng thích cái đẹp, đi tìm cái “mỹ” chứ nên cái cây bên ngoài sơn màu đẹp và bóng bẩy thì ai ai cũng thích. Thế nhưng thật sự cái chết, cái ruột của cái cây chứ khúc gỗ vỏ bên ngoài là cái vỏ bên ngoài. Điều này cũng hết sức tự nhiên vì chúng ta ai muốn mình sống đẹp đẽ, đẹp giàu, giàu đẹp, giàu đẹp mà bên ngoài bóng bẩy chứ. Nhiệm vụ người đã nhìn mặt là có cái kinh nghiệm khi dùng phải để mà, để có cái vỏ bên ngoài đẹp mà bên trong thì đẹp và rằng tu. Cái cái vỏ này thật, nhưng cái ruột vỏ bên ngoài.

Chuyện cái cây gãy, chuyện cái chết tay bẻ bẻ này cũng có thể làm ta liên tưởng đến một tập thể, một cộng đồng. Nhìn bên ngoài, tập thể này, cộng đồng kia có vẻ là bóng bẩy lắm, là sum uê lắm, là tốt lắm nhưng bên trong có khi chỉ là rằng tu, chỉ là như cái xác không hồn thôi.

Lần này, tôi nói chuyện với một cha đã có tu. Ngài nói về đời tu của dòng và ngài chưa chút nào rằng dòng của ngài bây giờ bởi vì người cho là chỉ còn cái áo! Tâm tình của cha già này sao mà chua xót quá, sao mà đau đớn quá! Có lẽ đau lắm cha mới buông ra lời này. Lời của cha già không phải là “vỡ ch áo cho người xem lòng” như người nghĩ rằng đó là vẻn vẹn của đời tu, của một ngày hôm nay. Cha già còn cho biết lý là tại vì dòng của ngài nhiều phe nhóm quá, nhiều bè cánh quá! Ngài cảm thấy ngao ngán khi nhìn lại là sự sống của các tu sĩ ngày hôm nay. Ngài nói là tinh thần thế tục hoá đã len lỏi vào cả những nơi được gọi là thánh thiêng, được gọi là “nhà Chúa”.

“Chỉ còn cái áo!”. Đó là lời như xét thật thật mà ít ai dám cảm nhận xét như Cha già. Không phải vô cớ mà Cha già nói như vậy. Cha già nói như vậy vì có quá nhiều vẻn vẹn trong dòng của ngài, trong cộng đồng của ngài.

“Chỉ còn cái áo!” Lời của Cha già phải chăng là lời cảnh tỉnh nhà dòng của Cha già phải sám hối, phải ngẫm lại với nhau để duy trì xét lại tôn chỉ của nhà dòng, duy trì xét lại tinh thần của nhà dòng, duy trì xét lại đời sống cộng đồng của anh em tu sĩ.

“Chỉ còn cái áo!” là lời tiên báo cho một nhà dòng, cho một cộng đồng chỉ còn cái hình thức bên ngoài, cái dáng vẻ ngoài như cái cây gỗ bẻ gãy và miếng gỗ tay của bộ ghế salon kia. Nếu như không thay, nếu như không sửa thì đến một lúc nào đó nó sẽ gãy và tai họa như thế nào thì ai ai cũng biết.

Một thành viên là tập thể của gia đình, một thành viên là tập thể của cộng đồng. Nếu như họ không ngẫm lại với nhau, không nhìn nhận lại đời sống của mỗi cá nhân thì chúng ta chỉ có gia đình, cộng đồng này sẽ bị sụp đổ, sẽ bị gãy đổ rồi rồi nhìn bên ngoài nó cũng có vẻ thành công đẹp, có vẻ đẹp lắm lắm.

Thật bị đất cho gia đình, cho cộng đồng nào đó nếu như nhìn bên ngoài các hoạt động, các phong trào thật hoành tráng nhưng bên trong mỗi thành viên của gia đình, của cộng đồng như

là mọt hồn đồ o, chằng còn ai có th tin nhau, chia sẻ vớ nhau và sống th t vớ nhau. Kh l m rớ vớ cái b nh thành tích! Kh l m rớ vớ cái b nh phô tr ng! Kh l m rớ vớ cái b nh đánh bóng tên tu i!

Đi xa h n mọt chút n a, mọt giáo x , mọt giáo ph n, mọt Giáo H i mà không nhìn l i mình đ ch n ch nh, đ s a ch a thì mọt lúc nào đó cũng s tan nát đ u bên ngoài đ c trang b , đ c g n cho mình nh ng tên g i th t hoành tráng và hô hào nh ng kh u hi u th t là to. Hãy làm đi u gì đó cho c ng đoàn, cho giáo x , cho giáo ph n, cho Giáo H i khi còn có th làm đ c.